

“मीठे बच्चे- तिम्रो यो जीवन देवताहरूको भन्दा पनि उत्तम छ, किनकि तिमी अहिले रचयिता र रचनालाई यथार्थ जानेर आस्तिक बनेका छौ ।”

प्रश्न:- संगमयुगी ईश्वरीय परिवारको विशेषता के हो, जुन सारा कल्पमा हुँदैन ?

उत्तर:- यस समय स्वयम् ईश्वर पिता बनेर बच्चाहरूलाई सम्हाल्नुहुन्छ, शिक्षक बनेर पढाउनुहुन्छ अनि सतगुरु बनेर तिमीलाई फूल बनाएर साथमा लैजानुहुन्छ । सत्ययुगमा दैवी परिवार हुन्छ तर यस्तो ईश्वरीय परिवार हुन सक्दैन । तिमी बच्चाहरू अहिले बेहदको संन्यासी पनि हो, राजयोगी पनि हो । राजाईको लागि पढिरहेका छौ ।

ओम् शान्ति । यो स्कूल वा पाठशाला हो । कसको पाठशाला ? आत्माहरूको पाठशाला । निश्चय नै आत्माले शरीर विना केही पनि सुन्न सक्दैन । जब भनिन्छ आत्माहरूको पाठशाला भनिन्छ भने सम्झनुपर्छ- आत्माले शरीर विना त बुझ्न सक्दैन । फेरि भन्नुपर्ने हुन्छ, जीव आत्मा । जीव आत्माहरूको पाठशाला त सबै हुन्, यसैले भनिन्छ- यो हो आत्माहरूको पाठशाला जहाँ परमपिता परमात्मा आएर पढाउनुहुन्छ । त्यो हो शारीरिक पढाइ, यो हो रूहानी पढाइ, जुन बेहदका बाबाले पढाउनुहुन्छ । त्यसैले यो भयो परमपिताको विश्व विद्यालय । भगवानुवाच हो नि । यो भक्ति मार्ग होइन, यो पढाइ हो । स्कूलमा पढाइ हुन्छ । भक्ति त मन्दिर आदिमा हुन्छ । यसमा कसले पढाउँछ ? भगवानुवाच । अरू कुनै पनि पाठशालामा भगवानुवाच छँदै छैन । केवल यो एकै स्थान हो जहाँ भगवानुवाच छ । उँच भन्दा उँच भगवान्लाई नै ज्ञान सागर भनिन्छ, उहाँले नै ज्ञान दिनुहुन्छ । बाँकी सबै हो भक्ति । भक्तिको लागि बाबाले सम्झाउनुभएको छ- त्यसबाट कुनै सद्गति हुँदैन । सबैको सद्गति दाता एक परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँ आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ । आत्माले सुन्छ शरीरद्वारा । अरू कुनै पनि ज्ञान आदिमा भगवानुवाच छँदै छैन । भारतवर्ष नै हो जहाँ शिवजयन्ती पनि मनाइन्छ । भगवान् त निराकार हुनुहुन्छ, फेरि शिवजयन्ती कसरी मनाउने ? जयन्ती त तब हुन्छ, जब शरीरमा प्रवेश हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म त कहिल्यै गर्भमा प्रवेश गर्दिनँ । तिमी सबै गर्भमा प्रवेश गर्छौ । ८४ जन्म लिन्छौ । सबैभन्दा धेरै जन्म यी लक्ष्मी-नारायणले लिन्छन् । ८४ जन्म लिएर फेरि कालो, गाउँलेका छोरा (अनाथ) बन्छन् । लक्ष्मी-नारायण भन या राधे-कृष्ण भन । राधे-कृष्ण हुन् बचपनको । उनले जब जन्म लिन्छन् भने स्वर्गमा लिन्छन्, जसलाई वैकुण्ठ पनि भनिन्छ । पहिलो नम्बर जन्म यिनको हो । त्यसैले ८४ जन्म पनि यिनैले लिन्छन् । श्याम अनि सुन्दर, सुन्दर अनि फेरि श्याम । कृष्ण सबैलाई प्यारो लाग्छ । कृष्णको जन्म त हुन्छ नै नयाँ दुनियाँमा । फेरि पुनर्जन्म लिँदा लिँदा पुरानो दुनियाँमा आइपुग्छन्, त्यसपछि श्याम (कालो) बन्न पुग्छन् । यो खेल नै यस्तै छ । दुनियाँ पहिला सतोप्रधान सुन्दर थियो, अहिले श्याम बनेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- यति सबै आत्माहरू मेरा सन्तान हुन् । अहिले सबै काम चितामा जलेर काला भएका छन् । म आएर सबैलाई फर्काएर लैजान्छु । यो सृष्टिको चक्र नै यस्तै छ । त्यो फूलहरूको बगैँचा फेरि काँडाको जङ्गल बन्न पुग्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरू कति सुन्दर विश्वका मालिक थियौ, अब फेरि बनिरहेका छौ । यी लक्ष्मी-नारायण विश्वका मालिक थिए । यो ८४ जन्म भोगेर फेरि यस्तै बनिरहेका छन् अर्थात् उनका आत्माहरूले अहिले पढिरहेका छन् ।

तिमी जान्दछौ- सत्ययुगमा अपार सुख हुन्छ, त्यसैले कहिल्यै बाबालाई याद गर्नुपर्ने आवश्यकता रहँदैन । गायन पनि छ- दुःखमा स्मरण सबैले गर्छन्... कसको स्मरण (याद) ? बाबाको । यति सबैको स्मरण गर्नु छैन । भक्तिमा कति स्मरण गर्छन्, जान्न चाहिँ केही पनि जान्दैनन् । कृष्ण कहिले आए, उनी को हुन्- केही पनि जान्दैनन् । कृष्ण र नारायणको भिन्नतालाई पनि जान्दैनन् । शिवबाबा हुनुहुन्छ सबैभन्दा उँच । फेरि उहाँ भन्दा तल छन् ब्रह्मा, विष्णु, शंकर... । उनीहरूलाई फेरि देवता भनिन्छ । मानिसहरूले सबैलाई भगवान् भनिरहन्छन् । सर्वव्यापी पनि भन्ने गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- सर्वव्यापी त माया ५ विकार छ जुन एक एकको भित्र छ । सत्ययुगमा कुनै विकार हुँदैन । मुक्तिधाममा पनि आत्माहरू पवित्र रहन्छन् । अपवित्रताको कुनै कुरा हुँदैन । यो रचयिता बाबाले नै आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ, आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ, जसबाट तिमी आस्तिक बन्छौ । तिमी एकै पटक आस्तिक बन्छौ । तिम्रो यो जीवन देवताहरूको भन्दा पनि उत्तम छ । गायन गरिन्छ- मनुष्य जीवन दुर्लभ छ । जब पुरुषोत्तम संगमयुग हुन्छ तब हीरा समान जीवन बन्छ । लक्ष्मी-

नारायणलाई हीरा समान भनिदैन । तिम्रो हीरा जस्तो जन्म हो । तिमी हौ ईश्वरीय सन्तान, यो हो दैवी सन्तान । यहाँ तिमी भन्दछौ— हामी ईश्वरीय सन्तान हौं, ईश्वर हाम्रा बुवा हुनुहुन्छ, उहाँले हामीलाई पढाउनुहुन्छ किनकि ज्ञान सागर हुनुहुन्छ नि, राजयोग सिकाउनुहुन्छ । यो ज्ञान एकै पटक पुरुषोत्तम संगमयुगमा मिल्छ । यो हो उत्तम पुरुष बन्ने युग, जसलाई दुनियाँले जान्दैनन् । सबै कुम्भकर्णको अज्ञान निद्रामा सुतिरहेका छन् । सबैको विनाश सामुन्ने खडा छ, यसैले अब कसैसँग पनि तिमी बच्चाहरूले सम्बन्ध राख्नु छैन । भनिन्छ— *अन्तकाल जो स्त्री सिमरे...* । अन्त्य समयमा शिवबाबालाई स्मरण गरेमा नारायण योनिमा आउनेछौ । यो सिँढी धेरै राम्रो छ । लेखिएको छ— हामी नै देवता, फेरि हामी नै क्षत्रिय, आदि । यस समय हो रावण राज्य, जबकि आफ्नो आदि सनातन देवी-देवता धर्मलाई भुलेर अन्य धर्महरूमा फँसेका छन् । यो सारा दुनियाँ लंका हो । बाँकी कुनै सुनको लंका थिएन । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले आफू भन्दा पनि धेरै मेरो ग्लानि गरेका छौ, आफ्नो ८४ लाख अनि मेरो चाहिँ कण-कणमा भनिदिएका छौ । यस्ता अपकारीहरूमाथि पनि मैले उपकार गर्छु । बाबा भन्नुहुन्छ— तिम्रो पनि दोष छैन, यो ड्रामाको खेल हो । सत्ययुग शुरूदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्मको यो खेल हो, जसलाई दोहोरिनु नै छ । यसलाई बाबा सिवाय अरु कसैले सम्झाउन सक्दैन । तिमी सबै ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हौ । तिमी ब्राह्मण हौ ईश्वरीय सन्तान । तिमी ईश्वरीय परिवारमा बसेका छौ । सत्ययुगमा हुनेछ दैवी परिवार । यस ईश्वरीय परिवारमा बाबाले तिमीलाई सम्हाल्नु पनि हुन्छ, पढाउनु पनि हुन्छ फेरि फूल बनाएर साथमा पनि लैजानुहुन्छ । तिमी पढ्छौ मनुष्यबाट देवता बन्नको लागि । ग्रन्थमा पनि छ— मनुष्यबाट देवता बनाउन समय लाग्दैन... यसैले परमात्मालाई जादुगर पनि भनिन्छ । नर्कलाई स्वर्ग बनाउनु, जादुको खेल भयो नि । स्वर्गबाट नर्क बन्न ८४ जन्म, फेरि नर्कबाट स्वर्ग सेकेण्डमा बन्छ । एक सेकेण्डमा जीवनमुक्ति । म आत्मा हुँ, आत्मालाई जानेपछि बाबालाई पनि जान्थौ । अरु कुनै मानिसहरूले यो जानेका छैनन्— आत्मा के हो ? गुरु अनेक छन्, सतगुरु एक हुनुहुन्छ । भन्दछन्— सतगुरु अकाल । परमपिता परमात्मा एकै सतगुरु हुनुहुन्छ । तर गुरु चाहिँ धेरै छन् । निर्विकारी कोही छैनन् । सबै विकारबाटै जन्म लिन्छन् ।

अहिले राजधानी स्थापना भइरहेको छ । तिमी सबै यहाँ राजाईको लागि पढिरहेका छौ । राजयोगी हौ, बेहदका संन्यासी हौ । ती हठयोगी हुन् हदका संन्यासी । बाबा आएर सबैको सद्गति गरेर सुखी बनाउनुहुन्छ । मलाई नै सतगुरु अकाल मूर्त भन्दछन् । वहाँ हामीले घरी-घरी शरीर छोड्दै लिँदै गर्दैनाँ । कालले खाँदैन । तिम्रो आत्मा पनि अविनाशी छ, तर पतित अनि पावन बन्दछ । निर्लेप छैन । ड्रामाको रहस्य पनि बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ । रचयिताले नै रचनाको आदि-मध्य-अन्तको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ नि । ज्ञानका सागर उहाँ एक बाबा नै हुनुहुन्छ । उहाँले नै मनुष्यबाट देवता डबल सिरताज बनाउनुहुन्छ । तिम्रो जन्म कौडी जस्तो थियो । अब तिमी हीरा जस्तो बनिरहेका छौ । बाबाले “हम सो, सो हम” को मन्त्र पनि सम्झाउनुभएको छ । उनीहरूले भन्ने गर्छन्— आत्मा सो परमात्मा, परमात्मा सो आत्मा । हम सो, सो हम । बाबा भन्नुहुन्छ— आत्मा नै परमात्मा कसरी बन्न सक्छ ! बाबाले तिमीलाई सम्झाउनुहुन्छ— तिमी आत्मा यस समय ब्राह्मण हौ, फेरि तिमी आत्मा ब्राह्मण सो देवता बन्नेछौ, फेरि क्षत्रिय बन्नेछौ, फेरि शूद्र सो ब्राह्मण । सबैभन्दा उँचा जन्म तिम्रो हो । यो हो ईश्वरीय घर । तिमी कसको पासमा बसेका छौ ? माता-पिताको पासमा । सबै भाइ-बहिनी हुन् । बाबा आत्माहरूलाई शिक्षा दिनुहुन्छ । तिमी सबै मेरा सन्तान हौ, वर्साको हकदार हौ, यसैले परमात्मा बाबासँग हर एकले वर्सा लिन सक्छ । वृद्ध, सानो, ठूलो सबैलाई हक छ बाबासँग वर्सा लिने । त्यसैले साना बच्चाहरूलाई पनि सम्झाऊ— आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गरेमा पाप काटिन्छ । भक्तहरूले यी कुरालाई केही पनि बुझ्दैनन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

रात्रि क्लास:-

प्यारा बच्चाहरूले बाबालाई चिनेका पनि छन्, सम्झन्छन्- बाबा पढाइरहनुभएको छ, उहाँबाट बेहदको वर्सा मिल्नेछ । तर मायाले भुलाइदिने भएकोले मुश्किल छ । बच्चाहरू डराउनु भनेर कुनै न कुनै विघ्न पार्छ । त्यसमा पनि पहिलो नम्बरमा विकारमा गिर्छन् । आँखाले धोका दिन्छ । आँखा कुनै निकाल्ने कुरा होइन । बाबाले ज्ञानको नेत्र दिनुहुन्छ । ज्ञान र अज्ञानको लडाईं चल्छ । ज्ञान हो बाबा, अज्ञान हो माया । यिनीहरूको लडाईं तीव्र छ । गिरेपछि समझमा आउँदैन । फेरि पछि सम्झन्छन्- म गिरेँ, मैले आफ्नो धेरै अकल्याण गरें । मायाले एक पटक हराएपछि फेरि चढ्न मुश्किल हुन्छ । धेरै बच्चाहरूले भन्छन्- हामी ध्यानमा जान्छौं, तर त्यसमा पनि माया प्रवेश गर्छ । थाहै हुँदैन । मायाले चोरी गराउनेछ, भूटो बोल्न लगाउनेछ । मायाले के के गर्दैन ! कुरै नसोध । गन्दा (विकारी) बनाइदिन्छ । फूल जस्तो बन्दाबन्दै फेरि छि-छि बन्न पुग्छन् । माया यस्तो जबरदस्त छ जसले घरी-घरी गिराइदिन्छ ।

बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा हामी घरी-घरी भुल्छौं । पुरुषार्थ गराउनेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ । तर कसैको भाग्यमा छैन भने पुरुषार्थ पनि गर्न सक्दैनन् । यसमा कसैले केही खातिरी गर्न सक्दैन । न अतिरिक्त (एक्स्ट्रा) पढाउनुहुन्छ । त्यस पढाइमा त एक्स्ट्रा पढ्नको लागि शिक्षकलाई बोलाउँछन् । यहाँ त तकदिर बनाउनको लागि सबैलाई एकरस पढाउनुहुन्छ । एक-एकलाई अलग कहाँसम्म पढाउने ? कति धेरै बच्चाहरू छन् ! त्यस पढाइमा त कुनै ठूलो मान्छेको बच्चा हुन्छन्, धेरै खर्च गर्न सक्छन् भने उनलाई एक्स्ट्रा पनि पढाउँछन् । शिक्षकले जान्दछन्- यो बुद्ध (डल) छ यसैले पढाएर यसलाई स्कलरशिप लायक बनाउँछु । बाबा यहाँ यस्तो गर्नुहुन्छ । यहाँ त सबैलाई एकरस पढाउनुहुन्छ । त्यो भयो टिचरलाई एक्स्ट्रा पुरुषार्थ गराउनु । यहाँ बाबाले त एक्स्ट्रा पुरुषार्थ कसैलाई अलग गराउनु हुन्छ । एक्स्ट्रा पुरुषार्थको मतलब नै हो शिक्षकले केही कृपा गर्छन् । हुन त केही पैसा लिन्छन् । खास टाइम दिएर पढाउँछन्, जसबाट ऊ बढी पढेर होशियार बन्न सक्छ । यहाँ धेरै पढ्ने कुरा केही छैन । बाबाको त एउटै कुरा छ, एकै महामन्त्र दिनुहुन्छ- मनमनाभवको । यादबाट के मिल्छ, यो त तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ । बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ, जान्दछौ- उहाँलाई याद गरियो भने नै हामी पावन बन्दछौं । अच्छा- गुडनाइट ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) सारा दुनियाँ अब कब्रदाखिल (चिहान) हुनु छ । विनाश सामुन्ने छ, यसैले कसैसँग पनि सम्बन्ध राख्नु छैन । अन्तकालमा एक बाबा नै याद रहोस् ।
- २) यो पुरुषोत्तम संगमयुग श्यामबाट सुन्दर, पतितबाट पावन बन्ने युग हो । यही समय हो उत्तम पुरुष बन्ने- सधैं यसै स्मृति राखेर स्वयम्लाई कौडीबाट हीरा जस्तो बनाउनु छ ।

वरदान:- ईश्वरीय सेवाद्वारा भेराइटी (विविध) मेवा प्राप्त गर्नेवाला अधिकारी आत्मा भव

भनिन्छ- सेवा गरेमा मेवा मिल्नेछ । ईश्वरीय ज्ञान दिनु नै ईश्वरीय सेवा हो, जसले यो सेवा गर्छ, उसलाई अतीन्द्रिय सुखको, शक्तिको, खुशीको विविध (भेराइटी) मेवा मिल्छ । तिमी ब्राह्मण नै यसको अधिकारी हो किनकि तिम्रो काम नै हो ईश्वरीय पढाइ पढ्नु र पढाउनु, जसबाट ईश्वरको बनून् । यस्तो ईश्वरीय सेवा गरेर ईश्वरीय फलको अधिकारी बन्यौ- यस नशामा रहने गर ।

स्लोगन:- बाबाको साथमा रहेर कर्म गरेमा डबल लाइट रहनेछौ ।

- ❀ शब्दार्थ: १. भेराइटी- विभिन्न थरी, विविध २. डबल लाइट- एक प्रकाश स्वरूप, दोस्रो हल्कापन ३. एक्स्ट्रा- अतिरिक्त, थप